THE INHERITANCE

Money Comes and Goes. A Family Name Remains.

FERDINANDO FREGA
BLADEFREGA

GIA TÀI

THE FAMILY · 14

Gia tài thường gắn với một sự kiện đau buồn hơn là vui mừng. Gần như thể cuộc đời tuân theo luật contrapasso của Dante: mỗi cái giá đã trả được đáp lại bằng một cái giá khác.

Thế nhưng gia tài cũng là bảng cân đối cuối cùng của một con người.

Bên trong nó không chỉ có nhà cửa, tài khoản ngân hàng, xe hơi, trang sức hay của cải. Bên trong nó là những niềm tin, chuẩn mực đạo đức, nguyên tắc, lòng trung thành, nỗi sợ, tình yêu, và cách một người đã chọn để bước qua cuộc đời.

Phần lớn mọi người để lại những gì xã hội công nhận là có giá trị: một ngôi nhà, chút tiền tiết kiệm, một món đồ gia truyền, một kỷ niệm.

Những người khác để lại nợ nần.

Luật pháp Ý, với logic riêng kỳ lạ của nó, cho phép người thừa kế từ chối gia tài trong những giới hạn nhất định khi nợ vượt quá tài sản. Đó gần như là sự thừa nhận về mặt pháp lý rằng có những người tiêu sạch mọi thứ trước khi đi và ra đi với túi rỗng.

Nhưng tôi không phải luật sư.

Tôi chẳng có học vị nào để phô ra. Tôi vẫn là người đàn ông năm xưa từng nhận điểm bốn môn tiếng Ý.

Thứ tôi có là trải nghiệm. Và trải nghiệm đã dạy tôi rằng đôi khi nó lớn hơn cả luật pháp và khắt khe hơn cả chính lòng thương xót.

Người đầu tiên để lại cho tôi một gia tài thật sự là chị gái tôi, Teresa.

Ung thư tụy đã gọi chị đi khi chị mới sáu mươi tuổi.

Chị không chồng. Chị không gây dựng gia đình riêng nào. Hai em trai tôi, cha mẹ tôi và tôi là những người thừa kế trực tiếp duy nhất của chị.

Chưa đầy một năm sau, cha mẹ tôi cũng ra đi theo chị, cách nhau hai mươi ngày.

Những gì họ để lại trở thành gia tài chia giữa tôi và hai em trai tôi, cặp song sinh nhà Frega, kém tôi tám tuổi.

Giáo dục khác nhau.

Cuộc đời khác nhau.

Giá trị khác nhau.

Kỳ vọng khác nhau.

Những gì xảy ra sau đó không phải điều cha mẹ chúng tôi mong muốn.

Kẻ mạnh nhất ra tay trước. Một đứa lấy mọi thứ nó tìm được. Đứa kia đứng nhìn những thực tại xuất hiện, những thứ lẽ ra không bao giờ được tồn tại trong một gia đình.

Khối tài sản trị giá khoảng một triệu euro, gồm bất động sản và tài sản ngân hàng.

Nhưng tiền là phần ít quan trọng nhất của câu chuyện này.

Trước những hành vi mà theo tôi đã vượt qua mọi ranh giới của lòng tin gia đình và trách nhiệm đạo đức, tôi chỉ còn một con đường: tìm sự bảo vệ qua hệ thống tư pháp và bảo vệ những quyền không chỉ thuộc về tôi, mà còn thuộc về các con tôi.

Một vụ án hình sự đã được khởi tố.

Riêng sự việc đó đã có nghĩa là bằng chứng tồn tại và các cơ quan chức năng đã coi nó đáng được xem xét.

Phần còn lại thuộc về công lý, không thuộc về tôi.

Tôi sẽ kiên nhẫn chờ đợi.

Tôi chưa bao giờ tìm cách trả thù.

Tôi chưa bao giờ theo đuổi cuộc chiến này vì tiền.

Và chính vì thế tôi chưa bao giờ có ý định trở thành nguyên đơn dân sự đòi bồi thường tài chính.

Cuộc chiến của tôi không phải để làm giàu cho bản thân.

Cuộc chiến của tôi là để bảo vệ cái tên Frega.

Tôi không chấp nhận nhìn tên tuổi gia đình mình bị kéo lê qua tòa án, những lời buộc tội, lòng tham và sự tự hủy hoại từ bên trong mà không đứng lên vì điều tôi tin là đúng.

Cái tên ấy từng thuộc về cha tôi.

Về mẹ tôi.

Về chị gái tôi.

Và một ngày nào đó nó sẽ thuộc về những người đến sau chúng tôi.

Tiền đến rồi đi.

Tên tuổi một gia đình thì ở lại.

Gia tài quý giá nhất tôi nhận được chưa bao giờ được đo bằng euro. Đó là trách nhiệm mang cái tên ấy một cách xứng đáng.

Tuy vậy, nỗi đau vẫn còn.

Không phải nỗi đau vì tài sản.

Không phải nỗi đau vì tài khoản ngân hàng.

Nỗi đau của sự vắng mặt.

Nỗi đau vì những người chúng ta đã yêu thương và giờ không còn ở đây.

Đôi khi tôi tưởng tượng cha mẹ và chị gái tôi cùng đứng trên một ban công xa xôi nào đó ngoài tầm mắt chúng ta, nhìn màn kịch người đời kỳ lạ này diễn ra bên dưới.

Và có lẽ họ mỉm cười.

Có lẽ họ lắc đầu.

Và có lẽ họ nói:

“Frega vẫn tiếp tục chiến đấu. Nó chẳng bao giờ dừng lại. Nó đúng là người đàn ông mà không ai ngờ nó sẽ trở thành.”

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️